

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΤΑΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΜΟΥ!..

[Ένα συναρπαστικό άρθρο τής χαριτωμένης ηθοποιού του κινηματογράφου Σουλβίας Σίντνεϋ για τις περιπέτειες των ρόλων τής].

ΑΠΟ πολύ μικρή, από ηλικίας 12 χρόνων, δεν άνοιξε ποτέ άλλο, παρά να γίνω μιά μέρα μιά μεγάλη ηθοποιός του θεάτρου. "Όταν ήμουν έντεκα χρόνων, κλεινόμουν μέσα στο δωμάτιό μου κι' εκεί μπροστά στον καθρέφτη, έμάθαινα απ' έξω ένα σωρό ποιήματα και μονολόγους, παρακολουθώντας την έκφραση του προσώπου μου. Τότε δέ πάθαινα τό έξής: ξεχνιόμουν κ' ύστερα από λίγα λεπτά τής ώρας νόμιζα πώς έβλεπα στον καθρέφτη όχι τόν έαυτό μου, αλλά τό πρόσωπο του μονολόγου! Μιά άλλη Σουλβία στεκόταν μπροστά μου, πού γελούσε ή έκλαιγε. Ένα ξένο πρόσωπο. Έγώ δέν υπήρχα πειά.

Μιά τέτοια ήμέρα, ή μητέρα μου άνοιξε τήν πόρτα και μ' έπιασε επ' αυτοφώρω. Θεέ μου, τί σκάνδαλο! Ήθελα να γίνω ηθοποιός; Αυτό ήταν για τους γονείς μου άπίστευτο! Μά εγώ, παρ' όλες τις τιμωρίες, εξακολούθησα να άπαγγέλλω μονολόγους μπροστά στον καθρέφτη τής κάμαράς μου, πράγμα πού έκανε τή μητέρα μου να πάρη όλους τους καθρέφτες πού είχαμε στο σπίτι και να τους πετάξη στην άποθήκη. Έγώ όμως δέν άποθαρρύνθηκα. Έθαζα καταγής τή λεκάνη του νιπτήρα μου, τή γέμιζα νερό κι' εκεί, πάνω από αυτόν τόν ύδατινο καθρέφτη, εξακολουθούσα να «κάνω θέατρο». Οι γονείς μου στο τέλος είδαν πώς δέν μπορούσαν ν' αλλάξουν τόν χαρακτήρα μου και ύστερ' από πολλούς δισταγμούς μ' ένεγραψαν σε μιά δραματική σχολή για να μάθω άπαγγελία. Έτσι, ύστερα από δυό χρόνια, παρουσιάσθηκα για πρώτη φορά μπροστά στο κοινό, άπαγγέλλοντας έναν μεγάλο θεατρικό μονόλογο πού έσημείωσε μιά πρώτη τάξεως έπιτυχία.

Άμέσως μετά, θέλοντας να πραγματοποιήσω γρήγορα τ' όνειρό μου, προσελήφθη σ' ένα πρωτοποριακό θέατρο. Μά δέν είχα αυτή τή φορά καμιά έπιτυχία. Παράτησα λοιπόν τήν πρωτοποριακή τέχνη και προσπάθησα να παραδιάσω τις πόρτες των θεάτρων του Μπροντγουαίη. Έλεγα μάλιστα πώς ήμουν 18 έτων, ενώ ήμουν μόλις δεκατεσσάρων, μά κανείς δέν με πίστευε και δέν με ήθελε στο θέατρό του. Τέλος, ύστερ' από πολλές άποτυχίες κι' άπογοητεύσεις, κατώρθωσα να προσληφθώ ως κομπάρσα σ' ένα στούντιο τής Νέας Υόρκης. Στην ταινία πού θα έπαιζα, πρωταγωνίστρια ήταν ή Λία ντέ Πουττι. Ο πρώτος λοιπόν αυτός μισθός μου, — πέντε δολλάρια! — μου φάνηκε πώς ήταν ή άπαρχή ενός θριαμβευτικού καλλιτεχνικού σταδίου. Μά, μόλις τελείωσε τό φίλμ, έμεινα πάλι χωρίς δουλειά.

Όλα αυτά μπορούσαν να με άπογοητεύσουν. Μά ήξερα πώς τό μεγαλύτερο ταλέντο του κόσμου δέν αξίζει τίποτε χωρίς πείρα. Η οικογένειά μου τότε, μπροστά στο άδάμαστο πείσμα μου, μ' ένεγραψε σε μιά «Σχολή Θεάτρου», στην περίφημη Γκουίλνα. Εκεί έμεινα ένα χρόνο. Έπειτα, στο τέλος τής χρονιάς, ή τάξις μας θ' άνέβαζε ένα έργο με τόν τίτλο «Πρυνέλλα». Είμαστε 105 μαθήτριες. Από αυτές, έδιάλεξαν έμένα ως πρωταγωνίστρια. Έγώ τότε

άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Κι' αυτό όχι γιατί είχα συγκινηθή κι' έκλαιγα από τή χαρά μου, αλλά γιατί νόμιζα πώς με κορόϊδευαν με τόν πιο σκληρό τρόπο...

Όταν έφυγα από τή Σχολή, μ' ένα «Χρυσούν Βραβεϊον», ήμουν βεβαία πώς αυτή τή φορά θα είχα έπιτυχία στο Μπροντγουαίη. Μά και τότε πάλι κανείς δέν θέλησε να με προσέξη και να με προσλάβη στο θέατρό του. Καινούργιοι λοιπόν άπογοητεύσεις... "Α! "Όσο θυμάμαι εκείνες τις θροχερές ήμέρες πού τριγύριζα στο Μπροντγουαίη από τό ένα θέατρο στο άλλο!...

Με πολλούς κόπους κατώρθωσα τέλος να θρω ένα μικρό ρόλο σε κάποιο έργο, πού δέν κράτησε πάρα πάνω από μιά εβδομάδα στο πρόγραμμα. Έπειτα, θρέθηκα πάλι χωρίς δουλειά. Αυτή τή φορά όμως με βοήθησε ή τύχη, για να ξαναμπώ σ' ένα θέατρο.

Η Σουλβία Σίντνεϋ

Μπροντγουαίη. Στο έργο αυτό έπαιζα τό ρόλο μιάς έρωτευμένης μ' έναν φτωχό νέο πού τόν ύπεδύετο ό Φρέντρικ Μάρς. Τό περίεργο τώρα είνε ότι ήμουν έρωτευμένη σ' αλήθεια με τό Φρέντρικ, κι' έτσι επάνω στη σκηνή δέν έκανα καμιά προσπάθεια να «παίξω» τό ρόλο μου: έπλούστατα, τόν έζούσα! Αυτό λοιπόν ήταν τό μυστικό τής πρώτης μεγάλης έπιτυχίας μου.

Τό «Έγκλημα» κράτησε στο πρόγραμμα μιά ολόκληρη «σαιζόν». Σ' όλο αυτό τό χρονικό διάστημα ήμουν τρελλά έρωτευμένη με τόν Φρέντρικ Μάρς.

Έτσι έγινε ένας από τους πιο γνωστούς «άστéρες» του Χόλλυγουντ. "Όσο για τόν έρωτά μου με τόν Φρέντρικ Μάρς, τά χρόνια τόν μεταμόρφωσαν κι' αυτόν σε μιά τρυφερή και άγνή φίλια. "Αν υπάρχουν δυό άνθρωποι πού συνδέονται με μιά άρρηκτη άδελφική φίλια, αυτοί είνε ό Φρέντρικ Μάρς κι' εγώ!...

ΣΥΛΒΙΑ ΣΙΝΤΝΕΥ

Καθόμουν ένα θράδυ, σ' ένα μπάρ του Μπροντγουαίη, όπου εούχιαζαν όλο ηθοποιοί κι' είχα φαίνεται τόσο άπογοητευμένο πρόσωπο, ώστε ένας λεπτός και συμπαθητικός νέος πού καθόταν άνέναντί μου, με έπλησ' ασε και με ρώτησε μ' ευγένεια:

— Είσαστε ηθοποιός;

— "Ημουν!... του άπάντησα άπότομα.

Έκείνος χαμογέλασε και κάθησε στο τραπέζι μου.

— Έλάτε, έκανε, μήν άποθαρρύνεσθε... Δέν μπορεί να πετύχη κανείς με τό πρώτο θήμα... Πώς σας λένε;

— Σουλβία Σίντνεϋ... του άπάντησα.

— Έμένα με λένε Φρέντρικ Μάρς, μου είπε. Θέλετε να ρηήτε στο θέατρο πού παίζω κι' εγώ; Έχει μείνει ένας ρόλος για ένα κορίτσι τής ηλικίας σας.

Έτσι, με τήν τυχαία αυτή γνωριμία, θρήκα τόν πρώτο σημαντικό ρόλο μου στο έργο «Έγκλημα», πού όταν άνεβάσθηκε έκανε θόρυβο στο